

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4080/2020
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Дошен адвокат из ..., против туженог АД „Морава“ са седиштем у Жабарима, кога заступа Дејан Степановић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3039/19 од 02.10.2019. године, у седници већа одржаној 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3039/19 од 02.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3039/19 од 02.10.2019. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3039/19 од 02.10.2019. године обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 473.812,00 динара.

Против наведеног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужилац обавезан да туженом надокнади трошкове поступка, донета је применом одредаба члана 153, 154. и 163. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова поступка о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретној парници.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозволjenост изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења другостепеног суда којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић